

## Arrest

nr. 212 329 van 14 november 2018  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. NIYONZIMA  
Lange Herentalsestraat 122  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2015 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 november 2015 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. C. VANHALST, die *loco* advocaat M. NIYONZIMA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 maart 2002 aan in het Rijk en werd op 13 mei 2002 in het bezit gesteld van een bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig tot 28 februari 2012.

1.2. Op 15 april 2011 diende verzoeker een aanvraag in tot onbeperkt verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Deze aanvraag werd op 28 november 2011 ongegrond verklaard. Het annulatieberoep tegen deze beslissing werd op 5 juni 2015 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

1.4. Verzoeker diende op 3 april 2014 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 17 juli 2014 besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat een A-kaart mag worden afgeleverd onder voorbehoud van voorlegging van een geldige arbeidskaart B.

1.6. Op 25 augustus 2015 werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

#### **VERWERPING VAN EEN AANVRAAG OM MACHTIGING TOT VERBLIJF**

*De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 03.04.2014 bij de burgemeester van Tervuren, door M., V. geboren te S. op 23.05.1963, onderdaan van Ivoorkust, verblijvende (...),*

*in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*Overwegende dat betrokkene in het bezit is gesteld van een bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen afgeleverd door de dienst Protocol van de FOD Buitenlandse Zaken, dat betrokkene deze identiteitskaart heeft verkregen als “fonctionnaire au C.D.E.”, dat de laatste door de dienst Protocol afgegeven bijzondere identiteitskaart geldig is tot 28.02.2017.*

*Overwegende dat betrokkene op 03.04.2014 bij de gemeentelijke diensten te Tervuren een aanvraag indiende tot het bekomen van een verblijfstitel omwille van humanitaire redenen.*

*Overwegende dat betrokkene zijn aanvraag staft met de volgende elementen: dat betrokkene reeds sinds 2002 in het bezit is van een bijzondere identiteitskaart en in België ononderbroken verbleven en gewerkt heeft; dat betrokkene de Franse taal spreekt en in het Nederlands heeft gestudeerd (het bekomen van een Master développement in 2004 aan de UCL en het bekomen van een diploma dokter in de toegepaste biologische wetenschappen in 2006 aan de Universiteit Antwerpen); dat betrokkene eigenaar is van een onroerend goed in Brussel en van een onroerend goed in Tervuren; dat de echtgenote van betrokkene een arbeidskaart B heeft en op die basis een tijdelijke verblijfstitel type A heeft bekomen; dat betrokkene een in België schoolgaand kind heeft.*

*Overwegende dat de door betrokkene aangehaalde elementen niet kunnen gekwalificeerd worden als dusdanige elementen die de afgifte van een verblijfstitel omwille van humanitaire elementen zou kunnen rechtvaardigen.*

*Immers, het verblijf van een dertelander die in het bezit is van een bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen is beperkt tot de geldigheid van de laatstgenoemde identiteitskaart. Bovendien kan een langdurig verblijf in België op basis van een dergelijke identiteitskaart niet in aanmerking worden genomen als bewijs van verregaande integratie in België. Een persoon met een bijzondere identiteitskaart weet dat zijn verblijf in België beperkt is tot de duur van de missie in België waarvoor betrokkene door zijn land van herkomst wordt uitgestuurd. Uit het Rijksregister van betrokkene blijkt dat betrokkene nog een geldige bijzondere identiteitskaart heeft.*

*Het succesvol hebben beëindigd van studies in België, eigenaar zijn van een onroerend goed in België en een schoolgaand kind hebben in België kan evenmin in aanmerking worden genomen als element om de afgifte van een verblijfstitel omwille van humanitaire elementen te rechtvaardigen.*

*De echtgenote van betrokkene heeft inderdaad een verblijfstitel type A gekregen, een tijdelijke verblijfstitel die ze kreeg op basis van een arbeidskaart B waarvan de geldigheid gekoppeld is aan de duur van de missie van betrokkene. De verlenging van de verblijfstitel type A van de echtgenote van betrokkene is afhankelijk van het voorleggen van een nieuwe arbeidskaart B. Uit op 19.05.2015 door de advocaat overgemaakte stukken ter aanvulling van de aanvraag van betrokkene blijkt dat de werkgever van betrokkene door de Europese Commissie werd ontbonden en een curator werd aangesteld. Bijgevolg zal de missie van betrokkene binnenkort zijn einde vinden en dus ook de geldigheid van de arbeidskaart van diens echtgenote. Van zodra de missie van betrokkene stopt, zal zij dus niet meer mogen werken in België. Bijgevolg kan het element dat de echtgenote een verblijfstitel heeft op basis van een arbeidskaart B niet worden ingeroepen als element die de afgifte van een verblijfstitel zou kunnen rechtvaardigen.*

*Bovendien geeft betrokkene generlei informatie over welke inkomsten hij zal beschikken na zijn missie, dus dient te verondersteld worden dat een eventueel verder verblijf na zijn missie niet meer financieel gedekt zal zijn en dat er een zeker risico is dat betrokkene ten laste zal vallen van de Belgische Staat.*

*Deze beslissing doet niets af aan de mogelijkheid van betrokkene om een nieuwe aanvraag in te dienen teneinde een verblijfstitel te verkrijgen om in België te blijven na zijn missie op basis van het statuut van rentenier, indien hem na zijn missie een pensioen zal uitbetaald worden en eventueel in het bezit is van andere reguliere bestaansmiddelen.*

*Gelet op de bovenstaande elementen, wordt de door betrokkene ingediende aanvraag verworpen.  
(...)"*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie. Het middel wordt daarin uiteengezet als volgt:

*"Middel: schending van de wet over de motivering van administratieve akten van 29.07.1991; afwezigheid van motivering, verkeerde motivering, schending van het beginsel van evenredigheid, machtsmisbruik; schending van het algemene beginsel van goede administratie: schending van het beginsel volgens welk de overheid met alle aspecten van het dossier rekening moet houden..."*

*In haar nota met opmerkingen beweert de tegenpartij dat zij niet gehouden is zijn eigen "jurisprudentie" (haar beslissingen in gelijkaardige gevallen) te volgen, onder meer omwille van de "ruime appreciatiebevoegdheid" van de bevoegde staatssecretaris.*

*Verzoeker wenst eraan te herinneren dat een ruime appreciatiebevoegdheid niet mag worden gelijkgesteld met Willekeur. In casu is dat willekeur.*

- 1. ARTIKEL 3 van de bedoelde wet van 29.07.1991 vereist een afdoende juridische en feitelijke motivering. De aangevochten beslissing beweert dat de aanvraag van verzoeker ontvankelijk is maar niet gegrond.*
- 2. De feitelijke redenering van de dienst vreemdelingenzaken, over de beweerde "ongegrondheid" is gebrekkig. Het feitenrelaas zoals hierboven vermeld wordt niet betwist. Gezien verzoeker reeds meer dan dertien jaar in België verblijft, waarvan hij meer dan 7 jaar vast werkt voor C., is het bijgevolg zeer normaal dat hij een verandering van zijn bijzonder verblijf in een onbeperkt verblijf vraagt. In tegenstelling tot de beweringen van de dienst vreemdelingenzaken is het juist zeer duidelijk dat, rekening houdende met het feit dat verzoeker volledig geïntegreerd is in de Belgische maatschappij en hier zelfs eigenaar is van onroerende goederen, zoals hierboven reeds uiteengezet en niet betwist wordt door de dienst vreemdelingenzaken, het centrum van de persoonlijke, familiale, sociale en economische werkzaamheden van verzoeker op duurzame wijze in België werd gevestigd. Het feit dat de plaats van affectatie kan wijzigen in het belang van de C. doet hieraan geen afbreuk, want hij moet permanent beschikbaar zijn, in Brussel, voor zijn werkgever.*
- 3. Rekening houdend met al de criteria die gekend zijn inzake regularisatie van verblijf, die tot op heden gepubliceerd werden, kan men alleen besluiten dat de desbetreffende beslissing van DVZ willekeurig is- Verder worden (positieve) beslissingen vermeld over andere personen die ook*

- vroeger voor de C. - Ceritre pour le développement de rentreprise" gewerkt hebben om deze willekeur te onderstrepen.
4. De juridische motivering is ook gebrekkig, daar bijna alle feiten niet betwist zijn en voldoende zijn om de gegrondheid van de regularisatieaanvraag, alsook de buitengewone omstandigheid te bewijzen. Door te verklaren dat de aanvraag ontvankelijk is, erkent DVZ dat buitengewone omstandigheden degelijk aanwezig zijn. In casu bewijzen deze omstandigheden (werk, school, lange legaal verblijf,...) ook in de gegrondheid van de aanvraag.
  5. Verzoeker is vast en voltijds tewerkgesteld in België sinds meer dan 13 jaar en kan bijgevolg absoluut niet terugkeren naar zijn land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen, gezien de lange wachttijden. Er wordt echter gesteld dat de "door betrokkene aangehaalde elementen niet kunnen gekwalificeerd worden als dusdanige elementen die de afgifte van een verblijfstitel omwille van humanitaire elementen...". Deze houding is echter strijdig met de houding van DVZ in andere gevallen.
  6. Deze motivering van DVZ is verkeerd en doet afbreuk aan het feit dat er wel degelijk sprake is van een uitzonderlijke grond waardoor verzoeker geen aanvraag kan indienen in zijn land van herkomst, met name het feit dat verzoeker en zijn vrouw vast en voltijds werken in België en dat hun zoon naar school in België gaat. Zelfs in geval van verplaatsbaarheid van de plaats van affectatie moet verzoeker nog steeds voltijds beschikbaar zijn voor zijn werkgever. De omstandigheid dat de plaats van affectatie kan veranderen staat het feit dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid niet in de weg. Er is zelfs meer: verzoeker kan dus ineens opgeroepen worden om zich tijdelijk naar een ander land te begeven, waardoor hij zeker geen aanvraag kan indienen in zijn land van herkomst rekening houdende met de lange wachttijden.
  7. De buitengewone omstandigheden dat verzoeker en zijn vrouw voltijds en vast werk hebben in België, hun zoon naar school in België gaat alsook het feit dat verzoeker en diens familie volledig geïntegreerd zijn in de Belgische maatschappij, hier sinds meer dan 13 jaar legaal en ononderbroken verblijft en eigenaar is van onroerende goederen in België, verantwoordt ook de gegrondheid van de aanvraag volgens de regularisatiecriteria die DVZ in zijn praktijk hanteert.
  8. Verzoeker wenst zijn argumentatie aan te vullen met volgende opmerkingen:
  9. De "C." (werkgever van verzoeker) werd ontbonden door de Europese Commissie (samen met de ACP landen) en een curator werd aangesteld; de verlenging van de speciale verblijfstitel van verzoeker op grond van het werk bij C. is dan ook niet meer mogelijk. De heer M. zal dan ook niet meer zijn speciale verblijfstitel op basis van het werk bij C. kunnen verlengen, en dit na 28.02.2017. Maar zijn echtgenote zal wel dan recht hebben op een arbeidskaart A na 5 jaar arbeidskaart B. Dus, in tegenstelling tot wat DVZ schrijft zal de echtgenote van verzoeker niet automatisch haar verblijfstitel verliezen na 28.2.2017.
  10. De werknemers van de C. zijn geen diplomaten. Verzoeker is geen diplomaat, in tegenstelling tot wat men zou kunnen geloven bij het lezen van de opmerkingen van DVZ. Alhoewel deze werknemers over een speciale verblijfstitel beschikken zoals diplomaten, worden zij in de praktijk anders behandeld door de DVZ wanneer zij hier definitief willen verblijven. Men kan veel voorbeelden noemen, onder meer: Mevr G. B. G., geboren te N., Kenya op 17.08.1960 (DVZ nr 3823663), Mevr K., F. A., geboren te B., Tanzania op 14.07.1956 (beide werkneemsters bij C. in bezit van een speciale kaart; intussen geregulariseerd); zie ook het dossier van Mevr M. L., geboren op 16.10.1980 (O.), DVZ nr 5631392, NN (...) (werkneemster van de Oegandese Ambassade, geen diplomaat, met een speciale verblijfskaart, intussen geregulariseerd).
  11. De reden waarom verzoeker anders wordt behandeld dan zijn collega's blijft een raadsel. Verzoeker betwist niet de regel dat DVZ over een grote marge van beoordeling beschikt inzake regularisatie van verblijf. Deze grote marge kan echter niet gelijk staan met willekeur. Dit wil zeggen dat wanneer men er in vergelijkbare omstandigheden verschillende beslissingen neemt, dit onderscheid in behandeling moet motiveren.
  12. DVZ stelt ten onrecht dat "bovendien geeft betrokkene generlei informatie over welke inkomsten hij zal beschikken na zijn missie, dus dient te verondersteld worden dat een eventueel verder verblijf na zijn missie niet meer financieel gedekt zal zijn en dat er zeker risico is dat betrokken ten laste zal vallen van de Belgische Staat". Deze redenering is echter gebaseerd op pure speculatie. Ten eerste wordt er geen rekening gehouden met het feit dat de echtgenote van verzoeker wel na 5 jaar werkvergunning B recht zal hebben op een werkvergunning A en dat zij dus in beginsel zal blijven werken. Ten tweede zijn de onderhandelingen aangaande van zijn contract met de C. als dusdanig dat hij minstens een opzeggingvergoeding van minstens 2 jaar krijgt, na 31 maart 2016, wat betekent in de praktijk dat verzoeker als werkende in België tot ten vroegste 31.3.2018 beschouwd zal worden. Bovendien is de praktijk aangaande de vroegere agenten van de C. die geregulariseerd zijn, dat zij niet vallen ten laste van de Belgische Staat. Zij vinden vrij gemakkelijk een ander werk met een internationale organisatie of beginnen aan een zelfstandige activiteit.

13. *Verzoeker hoopt nieuw werk te vinden in een andere internationale organisatie tegen 31.3.2018 of een zelfstandige activiteit creëren. Dit zal echter veel gemakkelijker zijn indien hij een definitieve verblijfsvergunning krijgt.*"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hoewel de verwerende partij niet *in extenso* hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182)

Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.*

*Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland."*

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"*

*In casu* verklaart de bestreden beslissing de aanvraag ontvankelijk, maar ongegrond.

Verzoeker wijst erop dat hij sedert 14 juni 2002 legaal in België verblijft. Hij kocht inmiddels een huis in België, heeft steeds gewerkt en heeft zijn verplichtingen ten opzichte van de sociale zekerheid vervuld. Ook zijn zoon gaat naar school in België en zijn echtgenote heeft hier werk.

De bestreden beslissing steunt *in casu* op de motieven dat de bestreden beslissing motiveert dat de door verzoeker aangevoerde elementen geen afgifte van een verblijfstitel kunnen rechtvaardigen:

- het verblijf van een derdelander op basis van een bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen is beperkt tot de geldigheid van laatstgenoemde identiteitskaart;
- een langdurig verblijf in België op basis van een dergelijke identiteitskaart kan niet in aanmerking worden genomen als bewijs van een verregaande integratie in België;
- een persoon met een bijzondere identiteitskaart weet immers dat zijn verblijf beperkt is tot de duur van de missie in België;
- uit het rijksregister blijkt dat hij nog in het bezit is van een bijzondere identiteitskaart;
- het feit dat hij zijn studies in België succesvol heeft beëindigd, eigenaar is van een onroerend goed in België en hier een schoolgaand kind heeft, geldt niet als een element om de afgifte van een verblijfstitel te rechtvaardigen;
- het feit dat zijn echtgenote een verblijfskaart heeft, is gekoppeld aan de verblijfsduur van verzoeker zelf;
- het feit dat verzoekers echtgenote een verblijfstitel heeft op basis van een arbeidskaart B, is een element dat de afgifte van een verblijfstitel kan rechtvaardigen;
- verzoeker toont niet aan over welke inkomsten hij zal beschikken na zijn missie zodat dient verondersteld te worden dat een eventueel verder verblijf na zijn missie niet meer financieel gedekt zal zijn en dat er een zeker risico is dat betrokkene ten laste zal vallen van de Belgische staat;

- verzoeker kan een nieuwe aanvraag als rentenier indienen indien hij na zijn missie en pensioen uitbetaald krijgt en in het bezit is van andere reguliere bestaansmiddelen.

Uit de aanvraag in het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf steunde op zijn langdurig legaal verblijf in België, het feit dat hij zijn sociale rechten in België heeft opgebouwd, door het lange verblijf geïntegreerd is, dat hij in België een woning heeft gekocht en dat zijn kinderen hier naar school gaan. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker zijn aanvraag onderbouwde met tal van stukken met betrekking tot zijn verregaande integratie in België.

De Raad dient samen met de verzoekende partij vast te stellen dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom het langdurig wettelijk verblijf van de verzoekende partij niet in aanmerking kan worden genomen als bewijs van verregaande integratie. De bestreden beslissing motiveert dat *“een langdurig verblijf in België op basis van een dergelijke identiteitskaart niet in aanmerking [kan] worden genomen als bewijs van verregaande integratie in België”*, omdat een persoon met een bijzondere identiteitskaart weet dat zijn verblijf in België beperkt is tot de duur van de missie in België waarvoor betrokkene door zijn land van herkomst wordt uitgestuurd. *In casu* was er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake van een langdurig verblijf van dertien jaar in België. Hoewel de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de nadruk legt op de beperkte verblijfstitel, blijkt uit de bestreden beslissing niet dat wordt betwist dat er sprake is van een langdurig verblijf van dertien jaar. Evenmin wordt betwist dat verzoeker universitaire studies deed in België, een huis kocht, zijn kind een schooltraject volgt in België en ook zijn echtgenote hier tewerkgesteld is.

Verzoeker merkt terecht op dat niet wordt betwist dat het centrum van de persoonlijke, familiale, sociale en economische werkzaamheden van verzoeker op duurzame wijze in België werd gevestigd. De precieze basis van het langdurig verblijf is van weinig belang voor de beoordeling van de integratie. Het langdurig verblijf en het centrum van zijn belangen in België kunnen *in casu* wel degelijk worden beschouwd als aanwijzingen van een verregaande integratie. Dat het langdurig verblijf *in casu* is gebaseerd op een beperkte verblijfstitel, doet geen afbreuk aan de integratie die tijdens een langdurig verblijf van dertien jaar tot stand komt. Door het langdurig verblijf van de verzoekende partij niet te betwisten maar te oordelen dat dit element niet in aanmerking kan worden genomen als bewijs van een verregaande integratie enkel omdat het langdurig verblijf is gestoeld op een bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen die beperkt is tot de duur van de missie, gaat de verwerende partij voorbij aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard, noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. De Raad betwist niet dat de verwerende partij bij de beoordeling van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging, *quod non in casu*. De vermelde motivering laat echter, gelet op wat hierboven wordt besproken, niet toe te begrijpen waarom een langdurig wettelijk verblijf, alsook de andere elementen met betrekking tot de ontwikkeling van verzoekers privéleven in België, niet in aanmerking kan worden genomen als bewijs van verregaande integratie.

Uit de lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus dat enkel de motieven die verzoeker heeft ingeroepen worden herhaald, waarop vervolgens wordt geponereerd dat dit geen aanleiding geeft tot een recht op verblijf. De Raad ziet evenwel niet in op welke wijze hiermee wordt geantwoord op de gronden die verzoeker heeft ingeroepen. Het louter poneren dat een bijzondere verblijfskaart beperkt is tot de duur van de missie in België, betreft de precieze reden waarom verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende en houdt aldus nog geen antwoord in op de specifieke motieven waarom hij dit deed. Vervolgens vermeldt de bestreden beslissing weliswaar het feit dat hij zijn studies in België succesvol heeft afgerond, dat hij eigenaar is van een onroerend goed en dat hij een schoolgaand kind heeft in België, geen elementen zijn om de afgifte van een verblijfstitel te rechtvaardigen, doch bevat geen enkel motief waarom deze elementen, die *in casu* niet los kunnen worden gezien van de ingeroepen integratie in België, geen verblijfstitel kunnen rechtvaardigen.

Ook waar de bestreden beslissing stelt dat er geen garanties zijn dat verzoeker in de toekomst niet ten laste zal vallen van de Belgische staat, moet verzoeker worden bijgetreden dat de verwerende partij zich beperkt tot een loutere hypothese. Ze gaat er ook aan voorbij dat de verzoeker precies om een verlenging van zijn verblijfskaart verzocht teneinde in de mogelijkheid te zijn een andere tewerkstelling in

België te vinden. In een aanvulling van 19 mei 2015 wees verzoeker erop dat zijn huidige werkgever werd ontbonden door de Europese Commissie en het verzoekers verblijfstitel op basis van het werk bij C. niet meer zou verlengen. Hij wees daarbij op verschillende collega's bij C. die wel werden geregulariseerd. De Raad dient dan ook verzoeker bij te treden waar deze stelt dat met het louter herhalen van de motieven waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf werd aangevraagd en het poneren dat dit geen afdoende redenen zijn, de verwerende partij geheel voorbijgaat aan het langdurige en legaal verblijf in België, het feit dat verzoeker wel degelijk sociale banden heeft en geïntegreerd is in België, dat hij een huis heeft gekocht en dat zijn kind hier naar school gaat.

Het verweer in de nota met opmerkingen dat verzoeker, ook na een langdurig verblijf van 13 jaar, geen recht op verblijf kan doen gelden, houdt niet in dat niet langer dient te worden geantwoord op de elementen van integratie die ten gevolge van het langdurig legaal verblijf in België werden ingeroepen. Er kan immers niet worden ontkend dat verzoeker wel degelijk concrete elementen heeft aangevoerd die hierop wijzen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat op enig ogenblik de verwerende partij overgegaan is tot een daadwerkelijk afweging en beoordeling van de ingeroepen elementen.

Verzoeker maakt een schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk.

Het middel is in die mate gegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2015, tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt vernietigd.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT